

[Ellinger.]

Vort Partis øverste Myndighed har allerede i Sommer offentligt tilkendegivet, at som Nød bryder alle Love, saaledes kan det blive nødvendigt, at Nødsforanstaltninger gennemføres ved midlertidigt Afslag paa ellers hævdede Principper. Staar hver for sig i saadanne Situationer urokkeligt fast paa Principper, der ikke kan forliges, saa der ingen Brobygning kan finde Sted, ender vi i Eyneløshed. Man kunde naturligvis i Landbrugskrisens Tid sige, som det i sin Tid blev sagt fra anden Side, da der var store Vanskeligheder for visse Byerhverv: lad falde det, der ikke kan staa — overført paa den foreliggende Situation: lad falde de Landbohjem, der ikke kan klare sig i en Storm. Det vilde for saa vidt have været Repræsalier, men vi har ikke anset det for forsvarligt i den nuværende Situation at følge en saadan Parole, og dette har da været Aarsagen til, da andre Veje syntes lukkede, at Regeringspartienes Indbydelse til vore Meningsfæller i Folketinget til at forhandle for muligvis at finde en Vej er blevet modtaget.

Vi har i den nævnte offentlige Tilkendegivelse fra i Sommer sagt, at der intet Resultat kan naas, uden at der maa bringes Ofre, og at Formue og Indtægt er forpligtet til samfundsmæssig Solidaritet i en kritisk Tid. Man kan derfor ikke undre sig over, at der i dette Lovforslag, der for Hovedpunkternes Vedkommende af sig selv forsvinder igen inden et Aars Forløb, er medtaget en særlig Skat paa Indtægten, samtidig med at den Formueskattenedgang, der vedtoges i 1927, i dette Aar bliver noget mindre. Denne Bestemmelse med Hensyn til Formueskatten er jeg for mit Vedkommende mest ked af. Vi burde overhovedet ikke have nogen særlig Formueskat her i Landet, men det er Venstre, der efter Systemskiftet har skaffet os den paa Halsen. Formuen burde beskattes paa den Maade, at den Indtægt, som Formuen giver, beskattes noget højere end anden Indtægt. Det er demokratisk Kortsynethed at falde over Formuen. Naar Frankrig til alle Befolkningsdele Vel sidder relativt godt i det i dette Øjeblik, staaer det i Forbindelse med den Respekt for Formuedannelse, som findes hos de bredeste Lag i det franske Folk, en Respekt, som Misundelse ikke har kunnet drive ud af Befolkningen. Formuer gør ved deres Anbringelse nyttigt, uundværligt Arbejde i Samfundets Virksomhed.

Forslaget om Krisehjælp er et Forsøg paa at mildne Krisens Virkninger for Tu-

sinder af vore Medborgere, saaledes at de kan forskaanes for at gaa fra Hus og Hjem, noget, der maa føles særlig haardt for den Del af Befolkningen, hvis Arbejde netop falder i dette Hjem, og hvor netop mange Hjem er gaaet fra Slægtled til Slægtled.

Venstres Ordfører i Folketinget, Folketingsmand Madsen-Mygdal, har forleden Dag holdt et Møde ovre i Rødning og sagde dér følgende — jeg citerer det efter et stedligt stort Venstreblad:

„Øjeblikkets Opgaver for Regering og Rigsdag er netop nu at skabe et Værn mod, at Tusinder af Landbrugere bryder sammen. Det, det nu drejer sig om, og det, der har Interesse i Øjeblikket, er at faa fastslaaet, hvad der kan ydes i indeværende Kvartal, og det maa være en Hjælp, der kommer øjeblikkelig og ikke om et halvt eller helt Aar.“

Ja, det er meget rigtigt, og det er netop det, der i dette Øjeblik er Tale om i det foreliggende Kriseforslag. Men hvorfor saa indskrænke sig til at fremsætte Forslag paa Rigsdagen og i øvrigt lægge Hænderne i Skødet og rejse ud og holde Taler, hvilket kan have sin store Betydning, naar Arbejdsstedet, hvor man skal søge hurtigst muligt at naa et Resultat, dog er her? Og vi ved dog her fra Rigsdagsforhandlingerne, at store Sager, naar de skal naa igennem begge Ting og grundigt behandles, tager en ganske overordentlig lang Tid.

Man kan vel nære Tvivl om, hvorvidt den foreslaaede midlertidige Ordning vil faa saa stor en Virkning som tilsigtet. Kun Erfaringerne i den nærmeste Fremtid kan vise det. Der er i enhver saadan Sag store Betæneligheder — jeg personlig har ogsaa mine Betæneligheder. Men er ingen anden, bedre Vej farbar, saa bør Sagen ikke drukne i Betæneligheder.

Vi anser selvfølgelig de af os udarbejdede Kriseforslag for at være de bedste, de mest virkningsfulde, og jeg skulde tro, at mange, mange af Landbrugets Mænd vil komme til at erkende det. Men vi har maattet resignere, naar ikke andre vilde nærme sig til os, eventuelt slaa Følge med os.

Det er fortræffeligt med Tilpasning. Men hvor har vi her paa Rigsdagen Forslaget om den Nedgang af Statsudgifterne til to Trediedele, som det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch), der talte som Ordfører for Venstre, i Sommer lod det jyske Landbodelegeretmøde vedtage? Og gælder det ikke navnlig de af Landbrugsmænd ledede Industrier, at man ved